

ONONTKOOMBAAAR...

(Een gedicht in het licht van het aanstaande Bevrijdingsjaar.)

Wanneer wij het Verleden niet verbinden met dit heden
kan er dan ooit blijvend Vrede in de Wereld bestaan?
Hoe doen wij recht aan tóen; aan hen die het gevecht
voor Vrijheid en Recht niet uit de weg zijn gegaan?

Hoeveel zegt 'Afwezigheid van Oorlog' over onze Vrede
als er in zoveel delen van de wereld nog aan wordt geleden?
Zegt een woord als Welvaart per definitie iets over Geluk
zolang nog miljoenen moeten vluchten voor Strijd en Verdrukking?

Wanneer de ene helft van de mensheid het Voedsel onthoudt
aan de andere, wat voegt het toe aan het 'Goede der Aarde'?
Wat is de Waarde, de Kracht van 'Énkel Herdacht zijn'
als nochtans de Macht van de Sterkste het wint?

Als Wraak telkens oplaait, Haat wordt gezaaid en tweespalt,
als de Verbinding wegvalt tussen mensen en staten
hoe krijgen zaadjes van Hoop en Uitzicht op later hun water...

Zolang wij nog zwijgen, neigen naar denken in 'wij en in zij'
Is Vrijheid – in waarheid – dan geen utopie?
Als wij liever luisteren naar onszelf dan de ander
wat is de meerwaarde van Democratie?

O Já... we trekken ten strijde; lopen te hoop,
beschroomd of juist wéérbaar, hulpvaardig of boos
weerloos, woordloos, minutenlang stil, geraakt
beschaamd, maar met náme Machteloos...

“Want”, vragen wij bang: “Hoelang
geeft de Toekomst ons überhaupt nog de tijd?
Waar halen we 'in de vréde'
nog een soort van Vertrouwen vandaan...

Toen hoorde ik woorden, schreef ze op en ik las:
“Pas als de mens zijn eigen kleine angstige ik overstijgt,
zichzelf en de ander in Vrede aanvaardt
pas dan kan er ware Vrijheid zijn op de aarde...”

4 mei 2019
Ankh Gussinklo